

Mészáros Bence¹

A magánlakás fogalma és a tiltott adatszerzés

Blaskó Béla rendőr vezérőrnagy, egyetemi tanár a Nemzeti Közszerológati Egyetem Rendészettudományi Karának, valamint jogelődjének, a Rendőrtiszti Főiskolának emblematikus személyisége, egykori vezetője, máig meghatározó oktatója idén ünnepeli 70. születésnapját. Jelen – az ünnepelt életművéhez híven büntető anyagi jogi témájú – tanulmánnyal kívánok neki boldog születésnapot, jó egészséget és további sikereket. Ha nem is nyújt számára akkora élményt, mint egy repülőgépet vezetve szelni a kék eget, azért remélem, hogy büntetőjogásként örömmel olvassa majd soraimat.

Bevezetés

2017-ben a Kúria egy felülvizsgálati határozatában kimondta, hogy nem követi el a tiltott adatszerzés büntettét, aki munkahelyének egyik helyiségében mozgásérzékelős, felvételek készítésére alkalmas kamerát szerel fel, annak érdekében, hogy az ott történeteket rögzítse. Az alábbiakban bemutatom a szóban forgó bűnügyet és megvizsgálom milyen hatással volt az abban hozott kúriai döntés a magánlakás fogalmának alakulására a magyar büntetőjogban.

A bűnügy pertörténete

A Kúria a bevezetésben említett döntés lényegét honlapján is közzétette,² valamint BH 2017. 361. szám alatt bekerült a Kúriai Döntések 2017. novemberi számába. A tanulságos bűnügyben csak két bíróság járt el: első fokon a Zalaegerszegi Járásbíróság hozott döntést tárgyalás mellőzésével, ezt követően került az ügy a Kúriára felülvizsgálati eljárás keretében.

¹ Nemzeti Közszerológati Egyetem Rendészettudományi Kar Nyomozáselméleti Tanszék, nemzeti közí dékánhelyettes, tanszékvezető egyetemi docens; r. ezredes.

² A honlapon közzétett hír címe: *Tájékoztató a Kúria Bfv.III.299/2017. számú jelentős ügyben hozott határozatáról*. Elérhető: <https://kuria-birosag.hu/hu/sajto/tajekoztato-kuria-bfviii2992017-szamu-jelentos-ugyben-hozott-hatarozatarol> (A letöltés dátuma: 2020. 03. 01.)

A tárgyalásmellőzéses végzés

A Zalaegerszegi Járásbíróság 5.Bpk.352/2015/2. számú, 2015. december 1-jén tárgyalás mellőzésével hozott végzésével a vádlottat a Btk. 422. § (1) bekezdésének *b)* pontjába ütköző tiltott adatszerzés büntette miatt egy év hat hónapra próbára bocsátotta. A bíróság által megállapított tényállás szerint a bipoláris affektív zavarban szenvedő vádlottnak 2015. januárban több munkahelyi konfliktusa volt, amelyek miatt úgy érezte, hogy egyes kollégái ártani akarnak neki.

A konfliktusokat követően elhatározta, hogy kideríti, kik állnak a lejáratása mögött, és az interneten rendelt egy pendrive alakú, 16 GB-os memóriakártyát magában foglaló, mozgásérzékelős kamerát azzal a céllal, hogy azt majd a munkahelyén elrejtje, és felvételeket készít vele. A megrendelt és a vádlottnak kiszállított kamera a belső memóriakártyára készítette a felvételeket, vezeték nélküli összeköttetéssel nem rendelkezett, így a felvételeket csak utólag, a memóriakártya lejátszóeszközhöz történő csatlakozásával lehetett megtekinteni.

A vádlott 2015. március 26. napján bevitte a kamerát a munkahelyére, azonban a felvételkészítés célját illetően meggondolta magát, és 10.00 óra körüli időben úgy döntött, hogy a kamerát a női WC-ben rejtje el azzal a céllal, hogy megfigyelje a kolléganőit a mellékhelyiség használata közben intim helyzetben. A vádlott a jogosulatlanul megszerzett és megismert személyes adatokat, esetleges magántitkokat saját célra akarta felhasználni, a kamera által készített felvételeket stresszoldás gyanánt akarta nézegetni.

A vádlott a kamerát bekapcsolta, majd fel is szerelte a női WC-be, az ajtó fölött lévő lámpabúra mellé. A kamera 12 óra 45 percig működött, amikor is az egyik munkatárs azt észlelte, levette, majd átadta a felettesének. A kamera az észlelésig három sértettről készített felvételeket, azonban azokat a vádlott már megnézni nem tudta. A vádlott munkaviszonyát az eset után azonnali hatállyal megszüntették.³ Mivel a törvényes határidőn belül senki nem kérte tárgyalás tartását, a végzés 2015. december 15-én jogerőre emelkedett.

A Kúria felülvizsgálati határozata

A jogerős végzéssel szemben a Legfőbb Ügyészség a terhelt javára, a tiltott adatszerzés büntette miatt emelt vád alóli felmentés érdekében nyújtott be felülvizsgálati indítványt, így az ügy a Kúriára került. Az indítvány szerint az elsőfokú bíróság végzésében megállapított bűncselekmény csak magánlakásban vagy az ahhoz tartozó egyéb helyiségében követhető el, így a terhelt cselekménye nem tényállásszerű, vagyis bűncselekményt nem követett el.

³ Zalaegerszegi Járásbíróság 5.Bpk.352/2015/2. számú végzés.

A Kúria a Legfőbb Ügyészség indítványának helyt adott, és a Bfv. III.299/2017/4. számú, 2017. május 23-án meghozott felülvizsgálati határozatában a vádlottat felmentette. A Kúria a határozat indokolásában kifejtette: a magánlaksértés jogi tárgya a lakás, illetőleg a lakáshoz tartozó egyéb helyiség és a bekerített hely zavartalan használatához fűződő érdek, vagyis az úgynevezett házijog. Nem valósulhat meg ezért a középületekben, intézményekben, hivatalokban, gyárakban, üzemekben, boltokban levő, de nem lakás céljait szolgáló helyiségekbe való jogtalan bemenetellel vagy bent maradással, mivel ezek kívül esnek a házijog körén (BJD 5128., 7501., 8177., BH 1994.523.).⁴

A határozat logikája szerint tehát a tiltott adatszerzés esetében ugyanaz a bűncselekmény jogi tárgya, mint a magánlaksértés esetén, ezért a tiltott adatszerzés esetében is ugyanez a magánlakás-fogalom alkalmazandó. A Kúria szerint a terhelt maradéktalanul megvalósította ugyan a tiltott adatszerzés elkövetési magatartását, vagyis a tárgyi oldal szükséges eleme tényállásszerű, viszont az elkövetés helye tekintetében nem, ezért bűncselekmény megállapítására sem kerülhetett sor.⁵

A tiltott adatszerzés törvénybe iktatásának okai

A tiltott adatszerzés bűncselekmény „jogelődje” a magántitok jogosulatlan megismerése nevű bűncselekmény volt az 1978. évi IV. törvényben (a továbbiakban: régi Btk.). Mindkét tényállás törvénybe iktatásának jogpolitikai indoka az volt, hogy gátat szabjon a magánszemélyek általi, magánszférába való intenzív behatolással járó adatgyűjtésének, hogy eltiltsa az állampolgárokat az olyan jellegű információszerző tevékenységektől, amelyeket a hatóságoknak is csak törvényben meghatározott esetekben és bírói vagy igazságügyminiszteri engedély birtokában van joguk végezni (MÉSZÁROS 2014, 200.).

A régi Btk. szövegébe az 1998. évi LXXXVII. törvény módosítása révén került be a magántitok jogosulatlan megismerése bűncselekmény törvényi tényállása, az alábbi indokolással:

„A törvény új bűncselekményként vezeti be a magántitok jogosulatlan megismerését. A Btk.-ban jelenleg meglévő tényállások nem védik kellően a magánszférához való jogot abban az esetben, ha azt olyan titkos eszközökkel sértik meg, amelyek alkalmazására csak a külön törvényekben meghatározott felderítő és bűnüldöző hatóságok, a törvényekben meghatározott célból, és csakis bírói engedély alapján végezhetnek.

⁴ Kúria Bfv.III.299/2017/4. számú határozat, Indokolás III/[7] pont.

⁵ Kúria Bfv.III.299/2017/4. számú határozat, Indokolás III/[10] pont.

A törvény 45. §-a ezért a magánszemélyek által az ilyen titkosszolgálati eszközökkel végzett jogosulatlan tevékenységet, illetőleg az ilyen cselekménnyel megismert magántitok továbbítását vagy felhasználását öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekménnyé nyilvánítja [...].⁶

A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.), indokolása sem hagy kétséget afelől, hogy 14 évvel később a tiltott adatszerzéssel továbbra is ugyanez volt a törvényhozó célja.

„A magántitok jogosulatlan megismerése bűncselekmény elnevezését a törvény – az elkövetési magatartásokat jobban kifejező – tiltott adatszerzésre változtatja. [...] Az új elnevezés kifejezi azt is, hogy e magatartások az állami monopólium alá tartozó titkos adatgyűjtéshez, információszerzéshez hasonló, jogosulatlan magatartások szankcionálását jelentik.”⁷

A Btk. indokolása még egy helyen párhuzamot von az állam által alkalmazott titkos információgyűjtő tevékenység és a magánszemélyek által alkalmazott hasonló cselekmények között. Felhívja a figyelmet arra, hogy a törvény mindkettőt azonos szankcióval rendeli büntetni (állami szervek esetében természetesen csak akkor, ha az törvénytelenül zajlik).

„A tiltott adatszerzés büntetési tétele a törvény szerint igazodik a jogosulatlan titkos információgyűjtés vagy adatszerzés büntetési tételeihez: alapesetben három, minősített esetben egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztés.”⁸

A Btk. indokolásából és a törvény szövegéből következően tehát a tiltott adatszerzés elkövetési magatartásai párba állíthatók az állam által végzett titkos adatgyűjtő tevékenységekkel, még hozzá ellenkező előjellel: amit az állam erre feljogosított hatóságai és nemzetbiztonsági szolgálatai indokolt esetben, bírói vagy igazságügyminiszteri engedély birtokában megtehetnek, az kell hogy tilos legyen a civil állampolgárok számára (és ezt a tilalmat hivatott kifejezni a tiltott adatszerzés büntetőjogi tényállása). Felvetődik a kérdés, hogy ugyanott kell hogy tilos legyen, ahova az állam különböző hatóságainak és szolgálatainak is bírói vagy igazságügyminiszteri engedély kell az átvitt és konkrét értelemben is vett behatoláshoz. A fent részletezett párhuzamból következően nyilvánvalóan igen, és pontosan ezért érdekes a Kúria hivatkozott döntése, mert a büntető anyagi jogi magánlakás fogalmát alkalmazta egy olyan tényállásban, amelyet egyértelműen a bűnügyi (és nemzetbiztonsági) hírszerzés alkalmazása kapcsán használt, büntető eljárásjogi értelemben vett magánlakás védelmére alkottak meg.

⁶ Az 1998. évi LXXXVII. törvény indokolása a 45. §-hoz.

⁷ A Btk. indokolása a 422. §-hoz.

⁸ A Btk. indokolása a 422. §-hoz.

A büntető anyagi jogi és a büntető eljárásjogi magánlakás-fogalom eltérései

Mint láthattuk, a Kúria a magánlaksértés (Btk. 221. §) kapcsán a bírói gyakorlat által kidolgozott magánlakás-fogalmat alkalmazta a tiltott adatszerzésre is, amely nem azonos a büntető eljárásjogban a bűnügyi hírszerzés alkalmazása kapcsán érvényesülő magánlakás-fogalommal, annál jóval szűkebb (ebből következett a felmentő ítélet). A fent említett állami megfigyelés és civil megfigyelés párhuzammal szemléltetem a következőkben a kettő közötti különbséget, és végigvizsem az előző pontban megkezdett gondolatmenetet. Ha a törvényhozó célja az volt a tiltott adatszerzés törvényi tényállásával, hogy minden olyan tevékenységet tiltson, amely bírói vagy igazságügyminiszteri engedélyhez kötött lenne, ha azt az állami szervek tanúsítanák, akkor a szóban forgó ügyben azt kell megvizsgálunk, hogy minek minősült egy munkahelyi mellékhelyiség a titkos információgyűjtés és a titkos adatszerzés szempontjából. Leegyszerűsítve a kérdést, azt kell eldönteni, hogy kellett volna bírói vagy igazságügyminiszteri engedély a bekamerázásához vagy nem.

A bűncselekmény elkövetésének idején, 2015. március 26-án a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) szabályai szerint a bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés alkalmazása során magánlakásnak minősült a nyilvános vagy a közönség részére nyitva álló helyen kívül minden más helyiség vagy terület.⁹ A nemzetbiztonsági szolgálatokról szóló 1995. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Nbtv.) ugyanezen a napon hatályos szövege alapján a nyilvános vagy a közönség részére nyitva álló helyen kívüli minden egyéb helyiség vagy terület lakásnak minősült, és csak külső engedély (bírói, illetve az igazságügyért felelős miniszter engedélye) alapján lehetett az azokban történetek technikai eszközök segítségével megfigyelni és rögzíteni.¹⁰ Az akkor hatályos büntetőeljárás törvényben (1998. évi XIX. törvény, a továbbiakban: régi Be.) szabályozott bűnügyi hírszerzési jogintézmény, a titkos adatszerzés rendelkezéseit megvizsgálva is ugyanerre a következtetésre jutunk: bírói engedélyre lett volna szükség egy ilyen helyiségben történetek technikai eszközökkel történő megfigyelésére és rögzítésére.¹¹

Azaz *A tárgyalásmellőzéses végzés* pontban bemutatott történeti tényállásban szereplő mellékhelyiségben történeteket (mivel nem nyilvános illemhelyről van szó) a bűnüldöző hatóságok és a nemzetbiztonsági szolgálatok is csak bírói vagy igazságügyminiszteri engedéllyel lettek volna jogosultak technikai eszköz

⁹ Rtv. 69. § (7) bekezdés.

¹⁰ Nbtv. 56. § b) pont és 74. § d) pont.

¹¹ Régi Be. 200. § (5) bekezdés.

alkalmazásával rögzíteni. Ha ez így van, akkor a Kúria döntése nem felelt meg a törvényhozói akaratnak, mivel a döntést hozó bírói tanács szerint az idézett ügyben nem történt bűncselekmény. A kérdés az, hogy a Kúria állásfoglalása volt a helytelen vagy a törvényi tényállás nem megfelelő szövegezése miatt nem teljesült a törvényhozó szándéka. Mielőtt ezt megvizsgálom, még egy szempontra felhívom a figyelmet: a tiltott adatszerzés célzatos bűncselekmény, amely nemcsak személyes adat, magántitok, hanem gazdasági titok vagy üzleti titok jogosulatlan megismerése céljából is elkövethető. Utóbbi két titokfajta az általában nem az állampolgárok otthonául szolgáló lakásokban és házakban lehet hozzájutni, hanem tipikusan a munkahelyeken, a különböző irodákban, vállalati helyiségekben, gyárakban, céges telephelyeken. Egyszerűen azért, mert többnyire ezeken a helyeken tárolt információk rendszerekben, dokumentumokban található az említett titokfajta, illetve ezeken a helyeken osztanak meg szóban egymással az emberek az említett két titokfajta körébe eső információkat.

A Kúria döntéséből – meghozatala idején – az következett, hogy például egy céges iroda „betechnikázása”, az ott történtek technikai eszközökkel való megfigyelése és rögzítése, ezáltal személyes adatokhoz, magántitkokhoz, adott esetben gazdasági titkokhoz vagy üzleti titkokhoz való hozzáférés a Btk. alapján nem büntethető, pedig a törvényhozó célja nyilvánvalóan erre is irányult a tiltott adatszerzés törvényi tényállásának megalkotásával.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy az üzleti titok ilyen módon való illetéktelen megszerzése az üzleti titok megsértése törvényi tényállásából (Btk. 418. §) következően a Kúria döntésének meghozatala idején büntethető volt a tiltott adatszerzés – a magánlaksértés magánlakás fogalmának segítségével értelmezett – törvényi tényállása nélkül is, ha jogtalan előnyszerzés végett vagy másnak vagyoni hátrányt okozva történt. Szintén nem maradhatott volna büntetlen a személyes adatok „betechnikázással” megszerzése, ha haszonszerzési célból cselekedett a kémkedő személy vagy jelentős érdeksérelmet okozott valakinek az így hozzá kerülő adatok kezelése, mivel a visszaélés személyes adattal törvényi tényállását (Btk. 219. §) merítette volna ki a cselekményével.

Lett volna lehetsége a Kúriának másként is dönteni? Meg lehetett volna indokolni azt, hogy a magánlaksértés és a tiltott adatszerzés törvényi tényállásában szó szerint egyező magánlakás-fogalom¹² mégsem ugyanazt takarja? Nem lett volna könnyű dolga a bírói tanácsnak, ha erre vállalkozott volna, elsősorban az említett nyelvtani egyezés okán. Az semmiképpen sem helyes egy jogállamban, hogy nyelvtani szempontból teljesen azonos jogi fogalmak különböző jelentéssel bírnak egy törvény különböző helyein. Nagy valószínűséggel a *nullum crimen sine*

¹² „Más lakása, egyéb helyisége vagy azokhoz tartozó bekerített hely” vö. a cselekmény idején hatályos Btk. 221. § és 422. §.

lege elvét sértette volna, ha olyasvalamit minősít büntetendőnek a Kúria, amit nem lehet a Btk. szövegével alátámasztani, és a bírói jogalkotás árnya vetült volna a testületre. Egészen pontosan a *nullum crimen sine lege* elvéből levezethető, büntetethez szükséges alapító bírói jog tilalmába (*nullum crimen sine lege scripta*) ütközött volna a Kúria ilyen irányú állásfoglalása (HOLLÁN 2019).

Esetleg a törvényhozói akaratra (amelynek hivatalosan elismert dokumentuma nincs), az eltérő jogi tárgyra¹³ (PALLAGI 2018, 423.), a tiltott adatszerzés célzatosságára, valamint a szituációs jogos védelemnél szereplő rendelkezésekre¹⁴ való hivatkozás adhatott volna alapot egy ilyen indokolásra. (Ott is lakásba való jogosulatlan belépésről szólnak a rendelkezések, mégis eltérő jogi megítélés alá esik a lakáshoz tartozó bekerített hely, ez valamennyire megbontja a Btk.-ban szereplő magánlakás-fogalom egységét.) De ezek nem lettek volna túl erős érvek.

Most, mikor ezeket a sorokat írom, a tanulmányban felvetett jogalkalmazási kérdés már irreleváns, hiszen a tiltott adatszerzés tényállásának szövegét a törvényhozó azóta – pontosan a Kúria hivatkozott döntése miatt – 2018. január 1-jei hatállyal módosította. Annyiban mégis lehet jelentősége a fent leírtaknak, hogy az ezen időpont előtt elkövetett tiltott adatszerzés-bűncselekményeket még a törvényi tényállásnak – a következő pontban részletezett – módosítása előtti szövege alapján kell elbírálni. Mivel a szóban forgó bűncselekmény büntetethez szükséges öt év alatt évül el, 2022. december 31-éig elvileg még indulhatnak olyan büntetőeljárások, ahol ennek a kérdésnek jelentősége lehet. Nincs kétségem ugyanakkor azonban afelől, hogy egy ilyen határozott kúriai állásfoglalás után a vádemelésig sem jutna el az ügy, figyelemmel arra is, hogy a Legfőbb Ügyészség is osztja a Kúria véleményét a kérdésben.

Helyes tehát a Kúria érvelése és döntése a magánlakás fogalmára vonatkozóan, mivel tiszteletben tartja a *nullum crimen sine lege* elvét. A terheltet esetleg a felmentése helyett a Btk. 219. § (1) bekezdésének *a*) pontjába ütköző személyes adattal visszaélés kísérlete miatt lehetett volna bűnösnek kimondani, ha arra az álláspontra helyezkednek, hogy jelentős érdeksérelmet okozott volna a sértetteknek, ha a vádlott a felvételeket ténylegesen meg tudta volna szerezni. Erre a felülvizsgálat keretében nem lett volna lehetőség,¹⁵ mivel a kiszabott szankció nem volt törvénytelen a más minősítés mellett sem (FENYVESI–HERKE–TREMEL 2004, 519.). A Legfőbb Ügyészség indítványát e jogi minősítés esetén alaki okból el kellett volna utasítani, mert a határozat csak törvényességi jogorvoslattal lett

¹³ A tiltott adatszerzés jogi tárgya a személyes adat, magántitok, gazdasági titok vagy üzleti titok védelméhez fűződő társadalmi érdek.

¹⁴ Btk. 22. § (2) bekezdés *b*) és *c*) pont.

¹⁵ „Önmagában a jogerősen megállapított téves minősítés miatt nincs helye felülvizsgálatnak.”

volna megtámadható. Amennyiben a személyes adattal visszaélés kísérletének lehetőségét elvetjük (mert valljuk be, elég gyenge lábakon áll a jelentős érdeksérelem tényállási elem miatt), és arra az álláspontra helyezkedünk, hogy a terhelt semmilyen bűncselekményt nem követett el a kamera elhelyezésével, a Kúria felülvizsgálat keretében született felmentő ítélete eljárásjogi szempontból is helytálló. Arra azért kitérhetett volna a határozat indokolásában a Kúria, hogy a vád tárgyává tett cselekmény ugyan nem bűncselekmény, de attól még polgári jogi és adatvédelmi jogi szempontból jogellenes.

A törvényhozó válasza a Kúria döntésére

A törvényhozó nem maradt tétlen, amikor észlelte, hogy az eredeti akaratának nem megfelelő döntés született (és annak nyomán további ilyen döntések születhetnek), ezért a 2017. évi CXLIV. törvénnyel módosította a Btk.-t, beiktatva az (1a) bekezdést¹⁶ a tiltott adatszerzés törvényi tényállásának szövegébe, az alábbi indokolással:

„A Btk. 422. §-a rendeli büntetni a tiltott adatszerzés büntettét, amely az arra jogosított állami szervek által elvégezhető titkos adatszerzéshez, információgyűjtéshez hasonló, ám jogosulatlanul végzett magatartások szankcionálását biztosítja. E tényállással összefüggésben az elmúlt időszakban jogértelmezési vita alakult ki, mert az eredeti jogalkotói szándékkal szemben a joggyakorlat a »más lakása, egyéb helyisége, vagy az azokhoz tartozó bekerített hely« kifejezés alatt csak a magánlakásértés (Btk. 221. §) bűncselekményhez kapcsolódó értelmezés szerinti magánlakást érti. Erre figyelemmel tehát például a középületekben, intézményekben, hivatalokban, gyárakban, boltokban stb. lévő, nem lakás célját szolgáló helyiségekben végzett tiltott adatszerzés nem büntethető.

A jogalkotó eredeti szándéka – mint az a Btk. 422. §-ához fűzött indokolásból is kiderül – az volt, hogy minden olyan magatartás szankcionálható legyen, amely során a magánszemély elkövető alapvetően zárt térben olyan titkosszolgálati/leplezett eszközt alkalmaz, amelyhez – ha azt hatóság végezné – a hatóságnak bírói engedélyre lenne szüksége. Az ilyen helyen tartózkodók ugyanis joggal

¹⁶ „Az (1) bekezdés szerint büntetendő, aki személyes adat, magántitok, gazdasági titok vagy üzleti titok jogosulatlan megszerzése céljából

a) nyilvános vagy a közönség részére nyitva álló helyen kívül más helyiséget vagy területet – a közösségi közlekedési eszköz kivételével – járművet, továbbá más használatában levő tárgyat titokban átkutat,

b) nyilvános vagy a közönség részére nyitva álló helyen kívül más helyiségben vagy területen, továbbá – a közösségi közlekedési eszköz kivételével – járművön történeteket titokban technikai eszköz alkalmazásával megfigyeli vagy rögzíti.”

számítanak bizonyos fokú védettségre személyes adataikat, magántitkaikat, gazdasági, illetve üzleti titkaikat illetően. Annak érdekében, hogy a jogalkotói szándék maradéktalanul érvényesüljön és a jogértelmezési probléma megoldódjon, a törvény a tiltott adatszerzés bűncselekmény elkövetési helyét tágabban határozza meg oly módon, hogy a bárki számára hozzáférhető helyen vagy a közösségi közlekedési eszközökön történt tiltott adatszerzés továbbra sem lesz szankcionálható.”

Az indoklás és most már a törvényszöveg sem hagy kétséget afelől, hogy mi is a tiltott adatszerzés funkciója, amelynek törvényi tényállása így összhangban van a titkos információgyűjtés és a leplezett eszközök alkalmazása során érvényesülő magánlakás-fogalommal (MÉSZÁROS 2019, 107.).

Összegzés

Érdekes epizód volt a magyar büntetőjog történetében a Kúria – tanulmányomban bemutatott – döntése, amely nyomán a Btk. – a kúriai döntés által kiváltott – módosításáig néhány hónapon keresztül a tiltott adatszerzés bűncselekménye törvényi tényállásának egy „csökkentett hatókörű” értelmezése volt érvényben. Az így kialakult helyzet nem volt összhangban a törvényhozó eredeti céljával, ezért az gyorsan orvosolta a problémát, így ma már csak jogtörténeti érdekességként tekinthetünk a magánlakás fogalmával kapcsolatos vitára, legalábbis a tiltott adatszerzés bűncselekményének a szempontjából.

Irodalomjegyzék

- FENYVESI Csaba – HERKE Csongor – TREMMEL Flórián (2004): *Új magyar büntetőeljárás*. Budapest–Pécs, Dialóg Campus.
- HOLLÁN Miklós (2019): Büntetőbírói döntések az Alkotmánybíróság ítélszéke előtt a nullum crimen et nulla poena sine lege elv tükrében. In BALOGH Éva szerk.: *Alkotmányjogi panasz – az alapjog-érvényesítés gyakorlata*. Budapest, HVG-Orac.
- MÉSZÁROS Bence (2014): A magánnyomozói tevékenység jogi korlátai az új Btk. tükrében. *Pécsi Határőr Tudományos Közlemények*, 16. köt. 199–206.
- MÉSZÁROS Bence (2019): *Fedett nyomozó alkalmazása a bűnüldözésben*. Budapest, Dialóg Campus.
- PALLAGI Anikó (2018): Tiltott adatszerzés és az információs rendszer elleni bűncselekmények. In BLASKÓ Béla szerk.: *Büntetőjog. Különös rész II*. Budapest–Debrecen, Rejtjel. 421–436.